

Arrest

nr. 223 316 van 27 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MERTENS
Lindestraat 2
2490 BALEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 oktober 2017 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. MERTENS, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 2 november 2015 toe op het Belgische grondgebied en dienden op 3 november 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 15 september 2017 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld. Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u Sadat van origine. U woonde in het dorp Sanglakh, gelegen in het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak. U bent sjiïet. U bent getrouwd met R.(...) J.(...) (O.V. (...)) en u heeft vier kinderen: S.(...), M.(...), M.(...) en S.(...) A.(...). Uw broer, S.(...) H.(...) J.(...) (O.V. (...)), en zijn vrouw, M.(...) J.(...) (O.V. (...)), zijn samen met hun vier kinderen met u meegereisd naar België.

Uw broer, S. H., had een garage in Maidan Shahr, waar u samen met hem werkte als metaalbewerker en schilder. U werkte in de garage tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In totaal heeft u er tien jaar gewerkt. Daarnaast werkte u van juni 2010 tot juni 2013 voor een bedrijf U.S. als metaalbewerker en schilder op de Amerikaanse basis in Maidan Shahr. Uw broer, S.H., werkte op dezelfde basis als kraanbediende.

Ongeveer een jaar voor uw vertrek werd u neergestoken door de Kuchi omwille van een conflict waarbij de Kuchi hun vee op uw velden wilde zetten. Hierdoor was u gewond aan uw hand, uw buik en uw been. U diende klacht in bij de politie, maar de dader werd niet gevat.

Ongeveer een jaar voor uw vertrek was er een conflict over water in de familie van uw vader, waarbij uw vader geslagen werd. U werd door deze mensen beschuldigd van te werken voor de ongelovigen en zelf ongelovig te zijn. Het conflict werd opgelost door de dorpsouderen, en er werd u verzekerd dat de informatie over uw werk niet zou worden doorgegeven.

Ongeveer twee weken voor uw vertrek, in augustus of september 2015, kwamen twee leden van de taliban naar uw huis. Ze bedreigden uw vader dat zijn zonen voor de Amerikanen werkten en dat hij u aan hen moest uitleveren. Ongeveer een week later kwam de taliban opnieuw langs om u en uw broer mee te nemen naar de mullah. Uw vader belde u en zei dat u moest vluchten. U verliet Afghanistan in september of oktober 2015 en na een reis van ongeveer een maand kwam u aan in België op 2 november 2015. Op 3 november 2015 diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw taskara, drie certificaten van uw werk, een document dat bevestigt dat u getrouwd bent met R.J. en de geboorteakte van uw dochter S. neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Allereerst legde u verscheidene tegenstrijdige verklaringen af tijdens uw gehoor. Zo verklaarde u op het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u Afghanistan ontvluchtte omwille van de algemene situatie in uw land (vragenlijst CGVS, p. 1). Toen u uitdrukkelijk werd gevraagd of u ooit persoonlijk bedreigd werd en of u persoonlijke problemen gekend heeft, herhaalde u dat u vertrok omwille van de algemene situatie in Afghanistan (vragenlijst CGVS, p. 1). Tijdens uw gehoor op het CGVS haalde u echter persoonlijke problemen aan met de Taliban en met de Kuchi (CGVS, p. 17, 27). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalde u enkel uw laatste verklaringen (CGVS, p. 17-18). Het louter ontkennen van een eerder gemaakte verklaring is geen afdoende uitleg voor de bovenstaande tegenstrijdigheid. Zo wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen aangetast.

Ten tweede verklaarde uw vrouw tijdens haar gehoor bij DVZ dat u niet enkel gevlucht was omwille van de algemene situatie, maar ook omwille van uw werk bij de garage voor de buitenlanders, waardoor u bedreigd werd door de taliban (vragenlijst CGVS 15/31702, p. 1-2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat er obstakels waren op de weg naar huis van uw werk (CGVS, p. 27). Tijdens het gehoor van uw vrouw op het CGVS verklaarde ze dat u gevlucht was omwille van uw werk voor de Amerikanen (CGVS 15/31702, p. 12). Dat u en uw vrouw initieel tegenstrijdige verklaringen afleggen over de redenen waarom u uw land verlaten heeft, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Dat u later wel dezelfde problemen aanhaalt, wijst enkel op het ingestudeerde karakter van uw verklaringen.

Ten derde verklaarde u dat u geen problemen had gehad omwille van uw werk in de garage (CGVS, p. 11). Toen u later dezelfde vraag opnieuw gesteld werd, verklaarde u plots dat de taliban één of twee keer naar uw winkel waren geweest omdat ze een geheim compartiment wilden installeren in één van de tankers voor de Amerikanen (CGVS, p. 26). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat

u enkel werd gevraagd om te vertellen over de Amerikaanse basis, dat uw documenten daarover gingen en dat u gevraagd werd naar dat verhaal (CGVS, p. 26). Dit is geen afdoende verklaring voor bovenstaande tegenstrijdigheid, in het bijzonder omdat u na uw asielrelaas werd gevraagd of u nog andere problemen had in Afghanistan, maar toen heeft u niets gezegd over enig probleem dat zich in uw garage zou hebben afgespeeld (CGVS, p. 25). Deze uitleg is bijgevolg niet afdoende om bovenstaande duidelijke tegenstrijdigheid te verklaren. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling gezet.

Ten vierde beweerde u dat bij het eerste bezoek van de taliban, uw zus de deur opende voor hen, en dat ze gevraagd werd om een man te roepen (CGVS, p. 17). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat het uw moeder was die de deur opende voor de taliban, en dat ze aan haar vroegen een man te roepen (CGVS 15/31702, p. 11). Bovendien leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af over de timing van deze gebeurtenis. Volgens uw verklaringen vond het eerste bezoek van de taliban plaats twee weken voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 18). Uit de verklaringen van uw broer en zijn vrouw blijkt echter dat het bezoek plaatsvond tussen de twintig dagen en een maand voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 15/31277, p. 13 & CGVS 15/31278, p. 9). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u samen met uw broer en zijn familie naar hier kwam en dat u samen gereisd heeft (CGVS, p. 21). Er kan minstens verwacht worden dat de tijdsaanduiding dezelfde is, gelet op het feit dat u en uw broer verklaringen afleggen over hetzelfde feit. Deze elementen tasten de geloofwaardigheid van het bezoek van de taliban bij uw huis aan. Al deze tegenstrijdigheden doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Vervolgens zijn bijkomende elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen aantasten. Zo verklaarde u dat de taliban twee keer naar uw huis kwam (CGVS, p. 17). U zei dat de taliban de eerste keer met uw vader sprak en u verklaarde uw vader deze bedreiging niet serieus nam (CGVS, p. 17). Zowel u als uw vader dachten dat louter een grap zou zijn (CGVS, p. 17, 18). Toen ze de tweede keer langs uw huis kwamen, belde u vader u op om te zeggen dat de bedreiging nu wel serieus was (CGVS, p. 19). Nochtans namen u en uw broer de bedreigingen nog steeds niet serieus (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom u deze bedreiging niet ernstig nam, verklaarde u dat u dacht een goede relatie te hebben met de Pashtounen en dat u dicht bij hen woonde (CGVS, p. 19). U dacht nog steeds dat iemand een grapje maakte (CGVS, p. 19). Het is niet aannemelijk dat de bedreigingen werden beschouwd als een grap. Het is immers algemeen geweten dat mensen die werken voor een buitenlandse organisatie een potentieel doelwit zijn voor de taliban. Dat u zelf na tweemaal bezoek te hebben gehad van de taliban, waarbij u en uw broer bedreigd werden, deze bedreigingen nog steeds niet serieus nam, tast bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Verder zit er volgens uw verklaringen twee jaar tussen uw werk op de basis en de problemen die u had omwille van dit werk (CGVS, p. 10, 18, 20). Gedurende die twee jaar had u geen andere problemen (CGVS, p. 20). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat het vreemd is dat er twee jaar zat tussen uw werk voor de taliban en de bedreigingen door de taliban, verklaarde u dat de oorzaak hiervan lag bij het waterconflict tussen uw vader en zijn familie (CGVS, p. 20). Eerder had u echter verklaard dat dit conflict was opgelost door de dorpsouderen (CGVS, p. 17). Het is erg gebruikelijk in Afghanistan dat zulke conflicten worden opgelost door een volksraad. Deze beslissingen hebben een grote draagwijdte en worden nageleefd door de bevolking. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u en uw broer omwille van het conflict tussen uw vader en zijn familie verraden zouden zijn aan de taliban, in het bijzonder omdat het conflict reeds beslecht was. Dit zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Ten slotte verklaarde u een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan te zijn neergestoken door de Kuchi (CGVS, p. 27). Nochtans had u eerder verklaard dat u geen andere problemen had gehad tussen het moment dat u stopte met werken bij U.S. en het moment dat de taliban voor de eerste keer naar uw huis kwam (CGVS, p. 20). Daarnaast vertelde u pas over deze problemen nadat u geconfronteerd werd met het feit dat uw vrouw hierover verklaringen had afgelegd (CGVS, p. 27 & CGVS 15/31702, p. 14-15). In het licht van bovenstaande geloofwaardigheidsproblemen en omwille van de laattijdige verklaringen over deze problemen, in het bijzonder nadat u reeds gevraagd was of u nog andere problemen had gehad, zet dit de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis op de helling.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara ondersteunt hoogstens uw identiteit en uw herkomst, welke niet in twijfel worden getrokken. De taskara's die uw vrouw neerlegde, ondersteunen hoogstens de identiteit en de herkomst van uw vrouw en uw kinderen, dewelke evenmin in twijfel worden getrokken. Het document van uw huwelijk en de geboorteakte van uw dochter ondersteunen enkel uw opmerking dat u getrouwd bent met uw vrouw en dat uw dochter hier geboren is. Deze elementen worden niet in twijfel getrokken. De certificaten van uw werk kunnen

louter ondersteunen dat u gewerkt heeft bij U.S. Het feit dat deze documenten werden aangemaakt via "123 Certificates", een website waarop eender wie certificaten kan aanmaken, doet echter twijfels rijzen over de authenticiteit van deze documenten. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) blijkt immers dat documenten in het kader van een asielaanvraag op ieders instructie kunnen worden opgemaakt. Hierdoor is de nodige omzichtigheid aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale

organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een reëel netwerk heeft in de stad Kabul. Uw vrouw heeft zes tot zeven jaar in Kabul gewoond in haar jeugd (CGVS 15/31702, p. 5), vandaag wonen haar broers nog steeds in Kabul (CGVS, p. 13 & CGVS 15/31702, p. 5). Uw schoonouders gaan in de winter eveneens naar Kabul (CGVS, p. 13 & CGVS 15/31702, p. 5). Uw schoonouders bezitten een winkel in de stad Kabul, die in de zomer gerund wordt door uw schoonbroer (CGVS, p. 13 & CGVS 15/31702 p. 5). Met andere woorden, u kan in Kabul rekenen op een reëel netwerk dat in staat is om u bij te staan bij de uitbouw van uw leven in de stad Kabul.

Daarnaast zijn er financiële middelen om een leven in de stad Kabul op te bouwen voorhanden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw familie welgesteld is naar Afghaanse normen. Uw broer S.H. bezit een garage (CGVS, p. 9), u heeft samen met uw andere broers een kraan aangekocht ter waarde van 52 000 USD (CGVS 15/31277, p. 8) en uw familie bezit 35 tot 40 ser gronden (CGVS, p. 7 & CGVS 15/31702, p. 6). Zoals u zelf aanhaalde heeft uw familie geen financiële problemen (CGVS, p. 26 & CGVS 15/31702, p. 10). Daarnaast beschikt ook uw schoonfamilie over financiële middelen aangezien ze beschikken over een winkel in de stad Kabul (CGVS, p. 13 & CGVS 15/31702 p. 5) en over gronden in Sanglakh (CGVS 15/31702 p. 5). Uw verklaring dat uw schoonfamilie niet welgesteld is (CGVS, p. 26), heeft dan ook geen enkele grondslag.

Vervolgens heeft u volgens uw verklaringen tien jaar werkervaring in de garage in de metaalbewerking en schilderen (CGVS, p. 8-10). Deze werkervaring zal u in staat stellen om snel werk te vinden in de stad Kabul die aansluit bij uw vaardigheden die u reeds verworven heeft in uw dorp, waardoor u uw familie zal kunnen onderhouden.

Ten slotte moet ook worden opgemerkt dat u naast uw moedertaal Dari, ook Pashtou spreekt en begrijpt (CGVS, p. 8), wat een troef is in de stad Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. De informatie waarop het CGVS zich beroept is toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u Sadat van origine. U woonde in het dorp Sanglakh, gelegen in het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak. U bent sjiïet. U bent getrouwd met S.(...) H.(...) J.(...) (O.V. (...)) en u heeft vier kinderen: S.(...), M.(...), M.(...) en S.(...) A.(...).

Uw schoonbroer, S.(...) H.(...) J.(...) (O.V. (...)), en zijn vrouw, M.(...) J.(...) (O.V. (...)), zijn samen met hun vier kinderen met u meegereisd naar België. Uw schoonbroer, S.(...) H.(...), had een garage in Maidan Shahr, waar uw man samen met hem werkte als metaalbewerker en schilder. Uw man werkte in de garage tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In totaal heeft hij er tien jaar gewerkt. Daarnaast werkte uw man van juni 2010 tot juni 2013 voor een bedrijf U.S. als metaalbewerker en schilder op de Amerikaanse basis in Maidan Shahr. Uw schoonbroer, S.(...) H.(...), werkte op dezelfde basis als kraanbediende.

Ongeveer een jaar voor uw vertrek werd uw man neergestoken door de Kuchi omwille van een conflict waarbij de Kuchi hun vee op uw velden wilde zetten. Hierdoor was uw man gewond aan zijn hand, zijn buik en zijn been. Uw man diende klacht in bij de politie, maar de dader werd niet gevat.

Ongeveer een maand voor uw vertrek was er een conflict over water in de familie van uw schoonvader, waarbij uw schoonvader geslagen werd. Uw man werd door deze mensen beschuldigd van te werken voor de ongelovigen en zelf ongelovig te zijn. Het conflict werd opgelost door de dorpsouderen, en er werd uw man verzekerd dat de informatie over uw werk niet zou worden doorgegeven.

Ongeveer twee weken voor uw vertrek, in augustus of september 2015, kwamen twee leden van de taliban naar uw huis. Ze bedreigden uw schoonvader dat zijn zonen voor de Amerikanen werkten en dat hij uw man aan hen moest uitleveren. Ongeveer een week later kwam de taliban opnieuw langs om uw man en uw schoonbroer mee te nemen naar de mullah. Uw schoonvader belde uw man en zei dat hij moest vluchten.

U verliet Afghanistan in september of oktober 2015 en na een reis van ongeveer een maand kwam u aan in België op 2 november 2015. Op 3 november 2015 diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw taskara en de taskara's van uw kinderen neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde asielmotieven als uw echtgenoot, S.(...) H.(...) J.(...). Bij de beoordeling van zijn asielaanvraag werd reeds geoordeeld dat zijn asielmotieven ongeloofwaardig waren. Er werd geoordeeld als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens stellen verzoekers een kennelijke beoordelingsfout vast.

Verzoekers stellen dat zij het oneens zijn met de beoordeling van de geloofwaardigheid van hun problemen door de commissaris-generaal.

Naar aanleiding van de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen beweren verzoekers dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zo snel mogelijk diende te gebeuren, dat zeer haastig antwoord diende te worden gegeven en dat zij de opdracht kregen kort en bondig te zijn waardoor eerste verzoeker zich ertoe heeft beperkt louter te verwijzen naar de 'algemene situatie' in Afghanistan. Verzoekers vermelden ook dat zij de documenten over het werk van eerste verzoeker voor de Amerikanen hadden afgegeven waardoor zij ervan uitgingen dat men deze zou nakijken en zou afleiden waarom zij Afghanistan verlaten hadden. Verzoekers stellen dat er geen tegenstrijdigheid is, maar dat hun verklaringen op het Commissariaat-generaal veel uitgebreider zijn. Vervolgens, zo stellen verzoekers, dient aangestipt te worden dat er meer dan een jaar verstreek tussen het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor op het Commissariaat-generaal. Volgens verzoekers blijkt ook dat er bij het gehoor van eerste verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken misverstanden zijn ontstaan waaruit blijkt dat hij bepaalde vragen niet heeft begrepen.

Ten tweede bevestigen verzoekers ingevolge hun vastgestelde tegenstrijdige verklaringen betreffende het eerste bezoek van de Taliban dat het de moeder en niet de zus was van eerste verzoeker die de deur heeft geopend. Wat de uiteenlopende situeringen in de tijd betreft, stellen verzoekers dat de broer van eerste verzoeker zich wellicht vergist heeft en heeft hij het irrigatieprobleem en het bezoek van de Taliban door elkaar gehaald. Bovendien, zo beweren verzoekers, is het verschil in tijdsperiodes zeer beperkt, zodat hier nauwelijks belang aan kan worden gehecht.

In een derde middelonderdeel gaan verzoekers in op de verklaring van eerste verzoeker dat hij de bezoeken van de Taliban aan zijn woning 'niet serieus nam', die volgens hem kaderen in een verkeerde context. Verzoekers verduidelijken dat eerste verzoeker er zodanig van overtuigd was dat de Taliban niet wisten dat hij voor de Amerikanen had gewerkt dat hij deze bedreigingen loos achtte. Verzoekers stippen aan dat eerste verzoeker na het tweede bezoek wist dat de Taliban wel op de hoogte waren, waardoor zij een week later vertrokken zijn.

Ten vierde menen verzoekers dat de bewering van de commissaris-generaal, dat het ongeloofwaardig is dat eerste verzoeker alsnog zou zijn verraden door de familie van zijn vader aangezien het waterconflict reeds werd beslecht door de dorpsouderen, verkeerd is. Volgens verzoekers vond het waterconflict enkele weken voor hun vertrek uit Afghanistan plaats en hebben de dorpsouderen het probleem trachten op te lossen, maar was deze hulp slechts oppervlakkig. Het gegeven dat het werk van eerste verzoeker bij de Amerikanen reeds afgerond was, doet er volgens verzoekers weinig toe omdat de Taliban ook mensen zijn die in het verleden voor de buitenlandse organisaties hebben gewerkt als ongelovigen, waarbij verzoekers verwijzen naar een verklaring van eerste verzoeker waarbij hij stelt dat je als ongelovige wordt bestempeld zelfs als je maar één dag voor de Amerikanen hebt gewerkt.

Met betrekking tot de stelling van de commissaris-generaal dat zij geen documenten bijbrengen die een ander licht werpen op de ongeloofwaardigheid van hun relaas en dat de certificaten werden aangemaakt via de website '123 Certificates', merken verzoekers op dat zij zich nooit van enig kwaad bewust waren. Eerste verzoeker oppert dat hij onmiddellijk contact heeft opgenomen met het bedrijf U. S. C. en brengt thans verklaringen bij dat hij wel degelijk voor dit bedrijf heeft gewerkt van 2010 tot 2013. Verzoekers besluiten dat zij wel degelijk hebben aangetoond dat eerste verzoeker voor de Amerikanen gewerkt heeft waardoor zij een potentieel doelwit werden voor de Taliban. De commissaris-generaal stelt dit trouwens letterlijk, zo opperen verzoekers, in de bestreden beslissingen. Bijgevolg dienen verzoekers als vluchteling te worden erkend, zo menen zij.

Betreffende de weigering van de subsidiaire bescherming en het intern vestigingsalternatief in Kabul zijn verzoekers van oordeel dat de commissaris-generaal zich in zijn beslissingen tegensprekt omdat hij enerzijds stelt dat burgers niet het voornaamste doelwit zijn, terwijl er anderzijds nog steeds zeer veel

aanslagen worden gepleegd en dat niet enkel de Taliban, maar ook IS, een bedreiging vormen voor de burgers, hetgeen ook bevestigd wordt in de landeninformatie. Verzoekers zijn van oordeel dat het land nu nog onveiliger is geworden dan ten tijde van hun vertrek, toen IS minder prominent aanwezig was. Uit de meest recente landeninformatie blijkt, zo stellen verzoekers, dat de situatie nog verslechterd is, en dat meer aanslagen worden gepleegd die rechtstreeks tegen de sjiieten gericht zijn, en dat zij sjiieten zijn.

Verzoekers betwisten de stelling van de commissaris-generaal dat zij in Kabul over een redelijk intern vestigingsalternatief zouden beschikken. Verzoekers wijzen erop dat de familie van eerste verzoekers vader het nieuws, dat eerste verzoeker voor de Amerikanen heeft gewerkt, ondertussen al heeft verspreid zodat zij, ook in Kabul, waar de familie van verzoekers verblijft, worden aanzien als verraders.

Tenslotte stippen verzoekers aan dat zij verblijven in het noodopvangcentrum in Houthalen-Helchteren waar veel Afghanen verblijven uit dezelfde provincie die subsidiaire bescherming verkregen. Verzoekers verwijzen in de stukken, als bijlagen bij het verzoekschrift, naar een aantal landgenoten die subsidiaire bescherming verkregen. Verzoekers betogen dat hun situatie gelijk moet worden behandeld en dat aan hen ook de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen verzoekers een verklaring toe van U. S. van 8 oktober 2017, een artikel uit 'De Morgen' van 31 mei 2017, het verslag van de Secretaris-generaal van de Verenigde Naties van 15 september 2017 over de situatie in Afghanistan, een aantal kopieën van verblijfskaarten en een kopie van de beslissing die in hoofde van dhr. J. F. werd genomen (Verzoekschrift, bijlagen 3-7).

2.2.2. Op 15 februari 2019 legde de verwerende partij een aanvullende nota neer waarbij zij de verwijzing naar volgende documenten meedeelt: *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018, een uittreksel uit het rapport *"EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation"* van december 2017, de *"COI Focus Afghanistan Security situation in Kabul City van 24 april 2018"*, een uittreksel uit het rapport *"EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update"* van mei 2018 (p. 1-34) en een uittreksel uit het rapport *"EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van juni 2018 (p. 1, 71-77 en 83-84, 98-110) (Aanvullende nota CGVS).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers' asielaanvragen hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissingen, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op de uiteenlopende verklaringen van eerste verzoeker over de redenen waarom hij Afghanistan was ontvlucht. De commissaris-generaal stipt aan dat verzoeker aanvankelijk de algemene veiligheidssituatie en later persoonlijke problemen met de Taliban en de Kuchi aanhaalde. Tweede verzoekster haalde dan weer problemen aan omwille van het werk van eerste verzoeker in zijn garage, zo stelt de commissaris-generaal vast, hoewel eerste verzoeker aanvankelijk ontkende dat hij omwille van zijn werk in de garage problemen had gekend, terwijl hij later wel gewag maakte van problemen met de Taliban. Er werden ook tegenstrijdigheden vastgesteld in de verklaringen van verzoekers over de gang van zaken en het precieze tijdstip van het eerste bezoek van de Taliban.

Vervolgens worden in de beslissingen een aantal bijkomende elementen aangehaald, zoals het gegeven dat eerste verzoeker en zijn broer de bedreigingen door de Taliban als een grap beschouwden en het feit dat er twee jaren verliepen waarin verzoeker geen problemen kende tussen het einde van zijn tewerkstelling en de bedreigingen door de Taliban. Eerste verzoeker schreef het opduiken van de problemen toe aan een waterconflict tussen zijn vader en zijn familie, hoewel dit conflict reeds beslecht was door de dorpsouderen waardoor het ongeloofwaardig is dat verzoekers alsnog verraden zouden zijn door de familie van hun vader.

Met betrekking tot het steekincident dat door tweede verzoekster werd aangehaald, merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op dat dit ongeloofwaardig wordt geacht omdat eerste verzoeker dit geweldsincident slechts na confrontatie vermeldde.

De commissaris-generaal besluit dat de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk werden gemaakt en verzoekers niet in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Specifiek betreffende de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissingen gewezen op artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal stelt van oordeel te zijn dat verzoekers in de Afghaanse hoofdstad Kabul over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikken. Hierbij wijst de commissaris-generaal op de bereikbaarheid via de luchthaven en op de aard van het geweld in Kabul om te besluiten dat er actueel voor burgers geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Uit de UNHCR *Eligibility Guidelines* leidt de commissaris-generaal af dat van verzoekers, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich in Kabul vestigen, gelet op het reële netwerk waarover zij beschikken, hun financiële welgesteldheid, de professionele ervaring van eerste verzoeker en de kennis van het Dari en het Pashtou.

2.5.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.4. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk de door verzoekers geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als hun juridische grondslagen.

2.5.5. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.6. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker ter gelegenheid van het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst vreemdelingenzaken verklaarde uit Afghanistan vertrokken te zijn omwille van de algemene situatie en zelfs uitdrukkelijk ontkende ooit persoonlijke bedreigingen of problemen te hebben gekend (AD eerste verzoeker, Vragenlijst CGVS, 25 maart 2016, vraag 5).

2.5.7. Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden waar zij in hun middel opperen dat de loutere verwijzing door eerste verzoeker naar de algemene veiligheidssituatie bij het opmaken van de vragenlijst zou zijn

ingegeven door tijdsgebrek en omdat hij kort antwoorden zou moeten geven op de vragen. Aan eerste verzoeker werd immers uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, waarop hij ontkennend antwoordde (AD eerste verzoeker, Vragenlijst CGVS, 25 maart 2016, vraag 7). Uit niets blijkt dat er tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken misverstanden zouden zijn. Bij het gehoor op het Commissariaat-generaal werd overigens gepeild naar het verloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (AD eerste verzoeker, stuk 5, gehoorverslag CGVS 4 juli 2017, p. 2-3). Eerste verzoeker gaf toen niet te kennen dat hij zijn werkelijke asielmotieven niet had aangehaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het gegeven dat er meer dan een jaar verlopen is tussen het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor op het Commissariaat-generaal kan niet worden ingeroepen als een verklaring voor het feit dat eerste verzoeker zich ter gelegenheid van het interview enkel baseerde op de algemene veiligheidssituatie en geen verdere details verschaftte over zijn persoonlijke asielmotieven. Tweede verzoekster maakte immers meteen gewag van problemen omdat haar echtgenoot een eigen garage had en voor de buitenlanders had gewerkt (AD tweede verzoekster, Vragenlijst CGVS, 25 maart 2016, vraag 5).

Waar verzoekers er lijken op aan te sturen dat de Dienst Vreemdelingenzaken of de commissaris-generaal op basis van de neergelegde certificaten van zijn werk (AD eerste verzoeker, Documenten) hadden moeten afleiden waarom eerste verzoeker zijn land van herkomst had verlaten, gaan zij uit van een onjuiste interpretatie van de samenwerkingsplicht, zoals bedoeld in artikel 48/6, §1, van de vreemdelingenwet. Het is inderdaad een gedeelde verantwoordelijkheid voor de asielzoekers en de overheid om alle relevante feiten van de zaak vast te stellen en te beoordelen. Maar wat de persoonlijke omstandigheden betreft, zijn de asielzoekers de enigen die in staat zijn om hierover informatie te verstrekken (zie EHRM, 23 augustus 2016, *J.K. e.a. t. Zweden*, §96). Verzoekers kunnen het niet aan de commissaris-generaal overlaten om op basis van de neergelegde certificaten een vervolgingsrelaas te 'construeren'. Het betoog van verzoekers werpt geen ander licht op de beoordeling van de initiële verklaringen van verzoekers.

2.5.8. In zoverre verzoekers hun vrees koppelen aan de tewerkstelling van eerste verzoeker, dringt zich de vaststelling op dat deze vrees niet langer actueel is. Eerste verzoeker verklaarde immers dat hij tot juni 2013 op de Amerikaanse basis had gewerkt (AD eerste verzoeker, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 4 juli 2017, p. 10). Verzoekers beweren weliswaar dat men reeds als ongelovige wordt aanzien als men slechts één dag voor de buitenlanders heeft gewerkt, maar deze verklaring wordt niet gestaafd. Het is voorts weinig geloofwaardig dat verzoeker, die bevestigde in de periode van juni 2013 tot september 2015 geen problemen te hebben gekend (*Ibid.*, p. 20), plots in 2015 bedreigingen ontving omwille van zijn eerdere tewerkstelling, hoewel zijn echtgenote uitdrukkelijk verklaarde dat niemand van dit werk wist en hij er "*in het geheim*" werkte (AD tweede verzoekster, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 4 juli 2017, p. 11). Bovendien blijken de certificaten die verzoeker heeft neergelegd ter staving van zijn tewerkstelling voor de U. S. C. C. te zijn aangemaakt via www.123certificates.com, hetgeen sterk doet twifelen aan de bewijswaarde ervan. Verzoekers beweren dat zij zich van geen kwaad bewust waren. Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers een nieuw document toe van 8 oktober 2017 (Verzoekschrift, bijlage 3, verklaring U. S.), maar dit document doet eveneens vragen rijzen: zo wordt op dit stuk geen melding gemaakt van verzoekers familienaam J., wordt een andere geboortedatum vermeld dan eerste verzoeker had opgegeven en wordt gesteld dat eerste verzoeker, in weerwil van zijn verklaringen, tot 30 augustus 2013 voor het bedrijf zou hebben gewerkt. Dit document is bijgevolg niet in staat de ongelooftwaardigheid van zijn tewerkstelling te herstellen.

2.5.9. Blijkens het administratief dossier maakte eerste verzoeker ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal plots gewag van een conflict over water dat door de '*tribal council*' zou zijn behandeld, waarna zij bezoek kregen van de Taliban en de vader van eerste verzoeker werd gevraagd zijn zonen uit te leveren (AD eerste verzoeker, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 4 juli 2017, p. 17). Eerste verzoeker verklaarde dat zijn zus de deur opende toen de Taliban de eerste keer op bezoek kwam (*Ibid.*). Tweede verzoekster verklaarde daarentegen dat de "*tweede vrouw*" van haar schoonvader toen de deur opende (AD tweede verzoekster, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 4 juli 2017, p. 11).

Uit de landeninformatie die door de commissaris-generaal wordt aangeleverd, blijkt dat informele oplossingen (bijvoorbeeld via de '*tribal council*') in Afghanistan door de bevolking veel meer worden gewaardeerd dan officiële justitiële geschillenbeslechting (AD eerste verzoeker, stuk 13, Landeninformatie, "*A decade and a half of rebuilding Afghanistan's Justice System*", p. 13-14), waardoor

niet kan worden ingezien waarom de hulp van de dorpsouderen slechts oppervlakkig zou zijn, zoals verzoekers in hun middel beweren.

In hun verzoekschrift trachten verzoekers de tegenstrijdigheid over de persoon die de deur zou hebben geopend op te heffen door een derde versie van de feiten te geven en “formeel” te benadrukken dat de moeder van eerste verzoeker de deur opendeed, zogenaamd omdat het in hun cultuur verboden is voor jonge vrouwen om de deur te openen, zodat eerst verkeerdelijk werd gezegd dat de zus van eerste verzoeker de deur zou hebben geopend.

De Raad wijst er echter op dat uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van eerste verzoeker, mevr. M. G. J., op 25 maart 2016 reeds een drietal jaar overleden was, na een langdurige ziekte, hetgeen bij hem sterke emoties opriep (AD eerste verzoeker, stuk 14, Verklaring DVZ, persoonsgegevens; AD eerste verzoeker, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 4 juli 2017, p. 14). Verzoekers hanteren dus een kennelijk bedrieglijke verklaring betreffende feiten die zich kort voor hun vertrek uit Afghanistan in 2015 zouden hebben afgespeeld in een poging om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen. Het asielrelaas kan derhalve onmogelijk geloofwaardig worden bevonden.

Door de uiteenlopende situeringen in de tijd toe te schrijven aan vergissingen vanwege eerste verzoeker en door hun eerdere verklaringen, dat zij de bedreigingen vanwege de Taliban niet serieus namen, te minimaliseren in hun tweede en derde middelonderdeel, slagen verzoekers er niet in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissingen inzake het ongeloofwaardig karakter van de bedreigingen vanwege de Taliban aan het wankelen te brengen.

2.5.10. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 van het EVRM, dat inhoudelijk nagenoeg identiek is aan artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoekers' asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, komen zij niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kunnen zij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.11. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet omschrijft “ernstige schade” als volgt:

“§2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.12. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissingen overwogen dat er in Afghanistan een groot aantal regio's van herkomst bestaan waar asielzoekers de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet toegekend krijgen “indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat”. In casu is de commissaris-generaal van oordeel dat er in hoofde van verzoekers geen behoefte bestaat aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van hen redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land verblijven (artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet). Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

2.5.13. In haar aanvullende nota wijst de verwerende partij erop “dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is”. Voorts blijkt dat de stad onder overheidscontrole staat. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul wordt gesteld dat het geweld in Kabul slachtoffers eist, maar dat “(...) ook andere objectieve elementen meegenomen (dienen) te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte

van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 a 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

In hun middel stellen verzoekers dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissingen tegensprekt door enerzijds te stellen dat Kabul relatief veilig is en anderzijds te wijzen op de talrijke aanslagen en de aanwezigheid van IS. Verzoekers hernemen hierbij de landeninformatie die bij het administratief dossier werd gevoegd (AD, stuk 13, Landeninformatie), terwijl deze door de commissaris-generaal middels zijn aanvullende nota werd geüpdated (Aanvullende nota CGVS). De Raad merkt op dat het gegeven dat de Afghaanse hoofdstad nog steeds geplaagd wordt door (gerichte) aanslagen, zoals de aanslag van 31 mei 2017 die verzoekers in een bijlage bij hun verzoekschrift belichten (Verzoekschrift, bijlage 4, artikel 'De Morgen', 31 mei 2017) en geweld vanwege IS, niet betekent dat er automatisch sprake zou zijn van een hoge mate van 'willekeurig geweld' in het kader van een 'gewapend conflict' zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Uit de verklaringen van de Secretaris-generaal van de Verenigde Naties (Verzoekschrift, bijlage 5) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zorgwekkend is, maar hieruit kan niet worden opgemaakt dat er in Kabul sprake zou zijn van een uitzonderlijke situatie waarbij elke burger een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoekers zichzelf rekenen tot de sjiiitische strekking binnen de islam vormt een subjectief element waardoor het eventuele slachtofferschap van gericht geweld zou kunnen verhogen, hetgeen door verzoekers overigens niet concreet aannemelijk wordt gemaakt, maar kan niet worden aanzien als een 'persoonlijke omstandigheid' die een verhoogd risico zou opleveren in het kader van het in Kabul aanwezige willekeurige geweld, dat alle burgers zonder onderscheid treft.

2.5.14. Verzoekers kunnen zich, omwille van het individueel karakter van de beoordeling van de behoefte aan internationale bescherming, niet dienstig beroepen op beslissingen die in hoofde van andere asielzoekers uit het opvangcentrum in Houthalen-Helchteren werden genomen, hoewel deze uit dezelfde provincie in Afghanistan afkomstig blijken te zijn (Verzoekschrift, bijlagen 6 en 7). De Raad stipt aan dat in de bestreden beslissingen nergens wordt ontkend dat de situatie in het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire bescherming op grond van de aldaar heersende veiligheidssituatie, hetgeen mogelijk gebeurd is in de door verzoekers aangehaalde gevallen. Dit betekent evenwel niet dat verzoekers zich in een identieke of gelijkaardige situatie bevinden

aangezien in hun geval op basis van het geheel van de aangereikte elementen werd besloten dat zij over een intern vestigingsalternatief in de hoofdstad Kabul beschikken in toepassing van artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet.

2.5.15. Betreffende het redelijk karakter van het voorgestelde interne vestigingsalternatief wordt in de bestreden beslissingen het volgende gesteld: *"Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.*

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een reëel netwerk heeft in de stad Kabul. Uw vrouw heeft zes tot zeven jaar in Kabul gewoond in haar jeugd (CGVS 15/31702, p. 5), vandaag wonen haar broers nog steeds in Kabul (CGVS, p. 13 & CGVS 15/31702, p. 5). Uw schoonouders gaan in de winter eveneens naar Kabul (CGVS, p. 13 & CGVS 15/31702, p. 5). Uw schoonouders bezitten een winkel in de stad Kabul, die in de zomer gerund wordt door uw schoonbroer (CGVS, p. 13 & CGVS 15/31702 p. 5). Met andere woorden, u kan in Kabul rekenen op een reëel netwerk dat in staat is om u bij te staan bij de uitbouw van uw leven in de stad Kabul.

Daarnaast zijn er financiële middelen om een leven in de stad Kabul op te bouwen voorhanden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw familie welgesteld is naar Afghaanse normen. Uw broer S.H. bezit een garage (CGVS, p. 9), u heeft samen met uw andere broers een kraan aangekocht ter waarde van 52 000 USD (CGVS 15/31277, p. 8) en uw familie bezit 35 tot 40 ser gronden (CGVS, p. 7 & CGVS 15/31702, p. 6). Zoals u zelf aanhaalde heeft uw familie geen financiële problemen (CGVS, p. 26 & CGVS 15/31702, p. 10). Daarnaast beschikt ook uw schoonfamilie over financiële middelen aangezien ze beschikken over een winkel in de stad Kabul (CGVS, p. 13 & CGVS 15/31702 p. 5) en over gronden in Sanglakh (CGVS 15/31702 p. 5). Uw verklaring dat uw schoonfamilie niet welgesteld is (CGVS, p. 26), heeft dan ook geen enkele grondslag.

Vervolgens heeft u volgens uw verklaringen tien jaar werkervaring in de garage in de metaalbewerking en schilderen (CGVS, p. 8-10). Deze werkervaring zal u in staat stellen om snel werk te vinden in de stad Kabul die aansluit bij uw vaardigheden die u reeds verworven heeft in uw dorp, waardoor u uw familie zal kunnen onderhouden.

Ten slotte moet ook worden opgemerkt dat u naast uw moedertaal Dari, ook Pashtou spreekt en begrijpt (CGVS, p. 8), wat een troef is in de stad Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

In hun middel weerleggen verzoekers nergens de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal, maar beweren zij dat zij in Kabul niet over een redelijk vestigingsalternatief beschikken omdat het nieuws dat eerste verzoeker voor de Amerikanen zou hebben gewerkt, zich ondertussen zou hebben verspreid. Gelet op de hierboven geschetste beperkte geloofwaardigheid van deze tewerkstelling, het gebrek aan actueel karakter en het lage profiel van eerste verzoeker als metaalbewerker, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoekers in de grootstad Kabul onmiddellijk als verraders zouden worden gebrandmerkt. Het betoog van verzoekers is niet van aard om het redelijk karakter van het voorgestelde interne vestigingsalternatief in twijfel te trekken.

2.5.16. Verzoekers hebben geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of

geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN